

BEVERLY LEWIS

Dorințe nerostite

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2016 Beverly M. Lewis, Inc.

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Wish*, la Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Dorințe nerostite

de Beverly Lewis

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEWIS, BEVERLY

Dorințe nerostite / Beverly Lewis; trad. de
Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2019

ISBN 978-606-732-137-1

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Pentru Barbara,
sora mea și
cea mai scumpă prietenă.

*Nu e nimic mai prețios pe această lume
decât adevărata prietenie.*

—Toma d' Aquino

Prolog

Unii oameni se nasc în familia nepotrivită, m-am gândit, amintindu-mi din nou clipele acelei supărătoare dimineți. Părinții mei erau mai în vârstă și, fiind singurul copil în casă de când se căsătorise fratele meu, Mahlon, cu câțiva ani în urmă, am ajuns să cred că toate celelalte familii din comunitatea noastră amish erau mai strâns unite și mai interesante decât a mea.

Apoi, când familia Gingerich s-a mutat în ferma din vecinătatea noastră, am avut senzația că am primit răspuns la rugăciune. În foarte scurt timp, aceștia mi-au devenit la fel de apropiați ca orice rudă de sânge aici, în Lancaster County, Pennsylvania. Poate chiar mai apropiați.

Așa că ardeam de nerăbdare să-i vizitez ori de câte ori era cu putință. Iar această după-amiază frumoasă de octombrie – o Zi a Domnului pusă deoparte pentru meditație și vizitarea rudeniilor – nu era cu nimic diferită de altele.

Cerul avea culoarea farfuriilor lui *Mammi*, acelea Blue Willow*, și era la fel de sclipitor. Indiferent de vreme sau de împrejurările în care mă aflam, totuși, Ziua Domnului îmi amintea să-mi număr binecuvântările. *Dawdi*** Benuel, bunicul meu din partea tatălui, mă îndemnase să fac asta.

* Farfuria din ceramică chinezească, decorate cu albastru, reprezentând diferite peisaje (n.tr.).

** Bunicul – peste tot în carte (n.tr.).

Însă, în această dimineață, Dawdi mă întrebuse:

— Ți-ai dat seama că petreci mai multe ceasuri din zi la familia Gingerich decât în jurul casei, Leona?

Așezam împreună nutrețul pentru animale.

Nici tata, nici mama nu-mi mai spusese ră lucrul acesta până acum, dar ei oricum nu-și prea împărtășeau simțămintele. Dar presupun că Dawdi Benuel avea dreptate și avea toate motivele să spună asta. În acea privire pe care mi-o aruncase acolo, lângă troaca cu nutreț, am zărit o urmă de frustrare, poate chiar dezaprobară – nu că asta ar fi afectat în vreun fel afecțiunea pe care o aveam față de Gloria Gingerich și familia ei.

Gândurile mi se întoarseră în prezent și, brusc, am auzit pe cineva venind din partea opusă a străzii. De îndată ce se apropie puțin, mi-am dat seama că era vărul meu, deșiratul Orchard John, a cărui înfățișare aducea tare mult cu cea a unui corb uriaș – așa cum era înveșmântat, în pantaloni negri și *Mutze* – redingotă.

— Leona! strigă el. Dacă intenționezi s-o vizitezi pe Gloria, să știi că nu e acasă.

Traversă drumul și mi se alătură.

— Mi se pare ciudat cum toți sunt acasă, numai ea nu. Ce zici de asta?

Făcu o grimasă și clătină din cap.

Cum John o curta deja de un an pe prietena mea în vârstă de șaptesprezece ani, mi-am spus că avea tot dreptul să-și pună întrebarea asta.

— Ți-au spus unde s-a dus? Poate că ar fi trebuit s-o aștepți să se întoarcă.

— Nu erau siguri când se va-ntoarce.

John flutură din mână și trecu mai departe, evident iritat că bătuse atâta drum pentru nimic. Livada tatălui său, o întindere de o sută cincizeci de acri producând cincisprezece soiuri de mere, pe lângă cireși, pruni și piersici, se afla la aproape doi kilometri depărtare, pe șoseaua Farmdale, așa că nu-l puteam învinovăți. Totuși, mă întrebam de ce nu discutase despre asta

din timp cu Gloria, așa cum făceau de obicei. În ce mă privește, eram mulțumită și numai s-o vizitez pe mama Gloriei. Ochii mari, albaștri, ai lui Jeannie Gingerich, întotdeauna se lumineau când băteam la ușa din spatele casei, iar salutul ei călduros mă făcea să zâmbesc. Oh, o femeie atât de *babblich* și plină de viață, interesată pare-se de orice-mi trecea prin minte să-i împărtășesc. Și încă tânără și drăguță – n-avea mai mult de patruzeci de ani, asta-i sigur. Tot ce nu era *Mamma* mea.

Tatăl Gloriei, Arkansas Joe, era și el un bărbat încântător, întotdeauna făcându-mă să mă simt bine-venită în casa lor, implicându-mă în conversație – spre deosebire de *Dad** – glumind cu mine și tachinându-mă ca pe propriii lui copii.

Familia perfectă...

Încetinindu-mi pașii, am tras în piept mireasma umedă, lemnoasă, de toamnă, savurând coroana rubinie a arțarilor presărați de-o parte și de alta a șoselei ce cobora, traversând mai apoi un râuleț.

În fața ochilor îmi apăru casa din cărămidă roșie a familiei Gingerich și am grăbit pașii, anticipând plăcerea de a petrece timp acolo. Acea era casa în care am jucat Dutch Blitz**, am copt chec cu mere și am meșterit păpuși fără chip din bucăți de material. Oh, ce multe zile petrecuserăm împreună!

O familie de cinci căprioare se strecură prin frunzișul des al pădurii din apropiere, apoi dispăru din vedere. *Prietenii dintotdeauna sunt uneori mai apropiați decât rudele de sânge*, mi-am spus. *O binecuvântare, asta-i sigur!*

După toți acei minunați ani pe care-i trăiserăm împreună, aveam toate motivele să cred că viitorul alături de scumpa mea soră-prietenă avea să fie la fel de strălucitor precum soarele după-amiezii.

* Tata (n.tr.).

** Joc de cărți cu acțiune rapidă, de familie. Jocul a fost creat de Werner Ernst, George Muller, imigrant german din Bucks County, Pennsylvania (n.tr.).

Capitolul 1

Casa pe care o închiriasse Arkansas Joe Gingerich când sosise pentru prima oară în Corelain Township era una dintre puținele clădiri din cărămidă ridicate în zonă, o raritate pe strada Maple Shade. Bucata de pământ era mică în comparație cu celelalte proprietăți străbătute de drumul rural, cu toate că existau pe ea o mulțime de anexe, toate vopsite în alb – un siloz solid de porumb și un șopron de lemne, un grajd spațios și un hambar pe un singur nivel. Precum alte familii amish, familia Gingerich avea o sfoară de rufe cu scripeți, cea mai înaltă pe care o văzuse vreodată Leona Speicher. În *der Weschdaag**, când bătea câte un vânt mai puternic, hainele prinse cu cârlige parcă fluturau undeva pe cer.

Leona păși pe aleea pavată, nerăbdătoare să intre din nou în căminul luminos. *Un refugiu plin de bucurie*, așa îl numea adeseori în mintea ei. Una dintre boltele cu viță-de-vie încă mai era verde, în ciuda toamnei ce se instalase, iar pe cerdacul din spate, așezate pe trepte, creșteau crizanteme aurii în ghivece voluminoase de lut, unele dintre ele pictate cu dungi sau cu buline.

Două pisici albe ca neaua alergară care-ncotro în clipa în care Jeannie Gingerich o îmbrățișă pe Leona în semn de bun-venit, ca și cum n-ar mai fi văzut-o de câțiva ani.

* Ziua în care se spală rufăria (n.tr.).

— *Wunnerbaar-gut** că ai venit, spuse ea zâmbind și conducând-o pe Leona înăuntru. Cu ce să te servesc până când se întoarce Gloria: prăjitură, chec de dovleac... sau din amândouă?

— *Denki***, o prăjitură e suficient.

— Numai una? spuse Jeannie zâmbind și aducând platoul cu prăjituri mai aproape de Leona.

Vocea groasă a lui Adam răzbătu din camera din față. Orchard John avusese dreptate. Toți erau acasă, cu excepția Gloriei.

— E glasul Leonei ce aud? strigă Adam cu căldură în glas, vârându-și capul în bucătărie pentru a o saluta.

Leona zâmbi și se îmbujoră, încercând să mascheze plăcerea de a fi remarcată. La urma urmelor, Jeannie și soțul ei n-aveau de unde să știe că Adam o condusesese acasă de la ultima întâlnire a tinerilor – pentru prima oară. Și chiar dacă ar fi știut, Adam probabil că n-ar fi făcut mare caz din asta, doar erau amândoi destul de tineri.

Leona luă o prăjitură și-și dori ca Adam să fi rămas în camera din față – se îmbujorase în fața mamei lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Jeannie însă nu păru să fi remarcat ceva neobișnuit, iar neli-niștea Leonei fu potolită îndată ce femeia începu să-i vorbească despre o zi de adunare a surorilor – de data asta o șezătoare pentru cusutul unei cuverturi – iar Leona era bine-venită să i se alăture ei și Gloriei săptămâna viitoare.

— Asta dacă nu cumva lucrezi la magazinul lui Maggie.

Jeannie își propti coatele pe masă, privind-o fix pe Leona.

— Aș putea să trec pe la voi și să vă iau – pe tine și pe mama ta – dacă sunteți libere.

— Știi bine ce părere are mama despre întâlniri atât de mari.

— Ei bine, poate că *tu* vei putea veni.

Leona își dădu seama că Jeannie chiar își dorea ca ea să meargă, așa că-i spuse că va trebui să vorbească cu șefa și cumnata ei, proprietara magazinului.

* E minunat (n.tr.).

** Mulțumesc! (n.tr.).

Realiză din nou cât de rar se gândea cu același entuziasm să petreacă timp cu mica ei familie. Oare părinții ei simțeau la fel în ce-o privește? Astăzi, de pildă, discutaseră despre o vizită la fratele Leonei, Mahlon, și la familia acestuia, fără ca măcar s-o întrebe dacă își dorea să meargă și ea. Avea sentimente amestecate cu privire la asta – oare n-ar fi trebuit să vrea să petreacă timp cu familia ei adevărată?

Oare ei n-ar trebui să vrea să fie cu mine?

Oricum probabil că ei bănuiseră unde își dorise ea să meargă în după-masa asta.

Leona privi la calendarul mare de bucătărie și la imaginea unui far înalt cocoțat pe culmea unei coline, valuri albe spărgându-se la picioarele lui. Pare-se că mamei Gloriei îi plăceau farurile; în bufetul din partea opusă a bucătăriei, se aflau așezate pe etajeră trei faruri în miniatură.

– Ai fost vreodată în interiorul unui far? întrebă Leona, brusc interesată.

– O singură dată – tocmai în Oregon, dacă-ți poți închipui.

Jeannie descrie în detaliu călătoria spre nord-vest, într-o mașină de douăsprezece locuri, împărțind costul cu alte familii.

– Asta a fost înainte să se nască Adam și Gloria, adăugă Jeannie. Eram proaspăt căsătoriți și hotărâserăm să petrecem noaptea la Casa Haceta Head Lighthouse Keeper's. Puteam auzi valurile spărgându-se de stâncile de dedesubt... un sunet tare diferit de răgetul catârilor în grajd.

Leona nu putea înțelege pe de-a-ntregul o asemenea aventură, căci nu fusese niciodată nevoită să călătorească mai departe de coasta de est. Soția lui Mahlon, Maggie, era singura persoană pe care o știa dornică de călătorii, precum cea făcută în Virginia, pentru acel tur de Crăciun colonial din Jamestown. Cumnata ei citise despre asta într-o carte de călătorii împrumutată de la bibliotecă.

Maggie și ideile ei, gândi Leona. Maggie vedea lucrurile altfel decât majoritatea oamenilor din zona lor. Avea o înclinație spre lucrurile frumoase, iar prăvălia ei cu obiecte lucrate manual

stătea dovadă. Maggie vindea zeci de lumânări decorative, de toate felurile, mărimile și aromele – și lămpi de gaz ce semănau atât de bine cu cele electrice, încât până și *Englischers** erau păcăliți. Chiar dacă era amish, Maggie știa ce le place clienților săi. Doar în magazinul ei își putea permite asemenea extravagante, Leona știa asta. Adevărul era că Maggie îi era aproape ca o soră, dintre toate rudele. Nu erau apropiate ca vârstă, dar Leona o admira și se bucura de tovărășia ei, mai ales la magazin.

Îndreptându-se spre chiuvetă ca să ia puțină apă, Leona observă o trăsură cenușie ce tocmai intra pe aleea ce ducea spre casă, la cârma căreia se afla predicatorul Miller, purtând pe cap pălăria neagră de fetru cu boruri largi. Pe bancheta din spatele lui se afla Gloria, însoțită de câinele ei, Brownie, o corcitură de beagle-cocker spaniel, ce gâfâia cu ochii pe geam.

– Ia uite cine e-aici! spuse Leona, iar Jeannie se ridică pentru a arunca o privire, aparent surprinsă de faptul că fiica ei era însoțită spre casă de un slujitor al bisericii.

Jeannie îl chemă pe soțul ei.

– Joe! Predicatorul Miller a venit să te vadă.

Pași grăbiți se auziră venind dinspre camera din față, iar Arkansas Joe își făcu apariția în bucătărie. Privi la Leona, zâmbindu-i larg.

– Uite-o și pe cea de-a doua fiică a noastră, spuse el încălțându-se și îndreptându-se spre ușa din spatele casei, deschizând-o larg.

– Bună, frate predicator! strigă Joe, însă Leona surprinse, în glasul lui de obicei încrezător, un tremur ciudat.

– *Tatăl meu ar putea chiar să vândă mașini comunității amish, îi spusese odată Gloria. Toată lumea îl place.*

Comentariul îi păruse Leonei ciudat la acea vreme, departe de a fi un compliment. Totuși, nu putea nega personalitatea plăcută a lui Joe.

* Cu acest termen sunt desemnați în carte toți americanii din afara comunității amish (n.tr.).

— Sper că totul e în regulă, spuse Leona încet, întrebându-se de unde știa Jeannie că predicatorul venise să-l viziteze pe Joe.

— Să nu ne facem probleme de unde nu-s.

Jeannie oftă adânc și se îndreptă spre ușă pentru a o întâmpina pe Gloria.

— Da' știi că ești tare specială dacă vii acasă în trăsura predicatorului.

— Ne-am nimerit să mergem în aceeași direcție, spuse Gloria, intrând în bucătărie. Îi place să dea o mână de ajutor atunci când poate.

Leona fu de acord cu spusele ei, amintindu-și câteva ocazii în care bunul bărbat se oferise să le ducă cu trăsura pe ea și pe mama ei. Însă acum exista o tensiune între Gloria și mama acesteia, iar Leona simți că, în spatele zâmbetelor lor, se ascunde ceva.

Gloria se apropie în grabă de Leona.

— Am fost la tine acasă... am vrut să mergem la o plimbare cu Brownie, explică ea. Dar nu era nimeni acasă.

— Părinții mei s-au dus în vizită la Mahlon, la Maggie și la copii.

Leonei îi păru ciudat faptul că nu se întâlneau cu Gloria pe drumul înapoi. Oare aceasta să se fi întâlnit cu Orchard John? *Poate că a mers pe scurtătură, prin spatele livezii...*

Făcându-i semn Leonei să urce scările cu ea, Gloria o conduse în camera ei, ce se afla în cel mai îndepărtat capăt al holului îngust, dincolo de dormitorul spațios pentru oaspeți și de o încăpere mică pentru cusut. Însă nu plimbarea ei de după-amiază îi era în minte.

— *Kumme**, șopti Gloria, conducând-o la fereastră.

Părea speriată, ca și cum ar fi fost martora unui eveniment teribil.

Leona își miji ochii și-l zări pe Brownie agitându-și coada în fața predicatorului, care se aplecă și-l mângâie ușor cu un aer absent.

* Vino (n.tr.).

— Pare a fi o vizită destul de plăcută, nu-i așa?

Gloria o strânse de mână.

— Dacă asta ar fi totul...

Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Ce se întâmplă, Gloria?

Aceasta clătină din cap.

— *Ach*, poate că sunt doar obosită, asta-i tot.

Vocea îi suna atât de pierdută, încât Leona se temu s-o descoase... însă era sigură că Gloria nu spunea tot ce știa.